

at Arbeidet vil blive betydeligt forøget for Arbeidsinspektorerne, naar de skulle have det forøgede Tilsyn med Dampmaskinerne, og derfor — siges det — maatte de enten have højere Løn eller Medhjælp. Højere Løn kan altid høde noget paa det forøgede Arbeide, men der er dog Grændser i den Henseende, saa at der ikke vil være nogen Tvivl om, at man maa gribe til den anden Udvei og give dem Medhjælp. Naar de faae Medhjælp, saa er vi inde paa det Samme, som er foreslaaet i Lovforslaget, kun med den Forskjel, at Arbeidsinspektorerne blive betitlede Fabriksinspektorer, og saa med den Forandring — og den er ganske vist væsentlig for de Folks Bedkommende — at de skulle have kongelig Udnævnelse, medens de nu udnævnes af Ministeriet. Deres Assistentter skulle kun beskiftes af Justitsministeriet; det er altsaa Folk, der vel lønnes for deres Gjerning, naar de opfyldte den paa rette Maade, som ogsaa kunne vente at vedblive deri og stige i Løn, men de ere dog ikke anderledes stillede, end at de kunne afskediges med det Varjel, som maatte være bestemt i den skriftlige Overenskomst. Det var den Bemærkning, jeg vilde gjøre med Hensyn til dette Punkt i Vædringsforslaget. — Dernæst staar der, at Tilsynet føres for andre ved Dampkraft drevne Maskiners Bedkommende af de i Genhold til Lov af 24de Marts 1875 om Tilsyn med Dampkedler paa Landjorden beskiftede Synsmænd. Følgen deraf vil være, at omtrent $\frac{1}{3}$ af samtlige Dampmaskiner vilde blive underkastede en anden Art af Tilsyn end det, de $\frac{2}{3}$ vil være underkastede. Det er nemlig i Motiverne til Lovudkastet anført — og det ærede Medlem har jo hentet sine Tal deraf — at der paa Landet findes 899 Dampkedler, medens der i Fabrikkerne vilde være 1857. Disse c. 900 Dampkedler skulde der for Fremtiden føres Tilsyn med af de Mænd, som nu i Følge Loven af 1875 føre Tilsynet. Nu vil jeg sige, at det er temmelig let at se, om der ved en Dampkedel er anordningsmæssige Sikkerhedsforanstaltninger med Hensyn til Hæner, Fødning, Vandstand osv., men naar Spørgsmaalet er om at se, hvorledes en Dampkedel er beskaffen, om den kan arbejde med Sikkerhed efter at have tjent i uogen Tid, naar det etaarige eller treaarige Eftersyn finder Sted, dertil fordrer en meget betydelig teknisk Dgthighed. Man kan sige, at det kan være godt nok, at man for Fremtiden kan faae Folk med mere teknisk Dgthighed, men det er dog gaaet godt hidtil; dertil vil jeg sige, at Loven af 1875 angaar kun selve Dampkedlerne og altsaa ikke Fabrikkerne. Man tænkte ikke paa at etablere en særlig Institution for dem alene, men her er Tale

om i det Hele taget Fabrikker og fabriksmæssigt drevne Værksteder og ikke alene om de Dampkedler, som ere til Stede der. Dels vilde man ikke være i Stand til at kunne gennemføre dette Tilsyn med Arbeidsinspektorer, uden at de fik Assistentter til Hjælp, dels maa det anses for særdeles hensigtsmæssigt og af ikke ringe Betydning, at Tilsynet af alle Dampkedler kommer under de samme Mænd; derimod er det kun saadanne Maskiner, som drives ved Damp — altsaa en ikke ringe Del af de Maskiner, som bruges i Landbruget — der vilde blive underkastede Tilsyn af Fabriksinspektorerne. Det vil naturligtvis være altsfor uoverkommeligt at tilveiebringe et Centraltilsyn for de Maskiner, der drives ved Hestegang eller Haandkraft, de blive derfor overgivne til det stedlige Politi. Jeg vil ogsaa gjøre en Bemærkning med Hensyn til Vædringsforslaget til § 18. Det ærede Medlem var jo enig i, at Tilsynet med de Maskiner, som fortere under forskjellige Regjeringsautoriteter, skal foranstalles af vedkommende Autoriteter selv, af vedkommende Embedsmænd. Det andet Spørgsmaal er den Erstatning, der kan være Tale om at give til den Tilskadekomne; men i den Henseende tror jeg, at Arbeiderne ere langt bedre stillede, naar det bliver saaledes, som Lovforslaget bestemmer. Det vil nemlig erindres, hvad jeg før gjorde opmærksom paa, at man paa Steder, hvor tilsvarende Love have virket i en længere Aarrække, har gjort den Erfaring, at det var et forholdsvis meget ringe Antal af de tilskadekomne Arbeidere, som fik tilfjendt Erstatning af deres Fabriksherre ved Domstolene. Det bliver altsaa kun for deres Bedkommende, at der kan blive Spørgsmaal om Erstatning, for saa vidt denne Bestemmelse ogsaa skulde anvendes paa Maskiner, der henhøre under Regjeringen. Jeg har imidlertid om dette Forhold en ikke ringe Erfaring, som jeg har erhvervet i min Tjeneste ved Orlogsværket i en overmaade lang Aarrække, og jeg kan da oplyse, at naar en Mand der kom til Skade, saa spurgte man albrig om, hvorvidt det var hans egen Feil, om han havde været uforsigtig eller Vignende. Naar han kom til Skade, tog man sig af ham, han blev bragt baa Hospitalet, og var det en af de faste Arbeidere, fik han i Reg-

Rettelse.